

Westerse techniek en Indiase dans

DANS BEYOND/CHRONO

★★★★★

Talent naast gearriveerde dansers op festival CaDance.

DEN HAAG 'Hoi, ik ben Joeri, de choreograaf van het stuk dat je vanavond te zien krijgt.' Het is de origineelste beginzin van een flyer in tijden. Joeri Dubbe, ex-danser van Het Nationale Ballet en het Nederlands Dans Theater, is een van de talenten uit het moderne danscircuit die het tweejaarlijkse festival CaDance bevolken naast gearriveerde collega's. Het zijn vaak jonge makers uit de stal van Korzo, het productiehuis voor dans in Den Haag. Deze eerste week viel het publiek met de neus in de boter: zowel Dubbe's technologische overdenking *Chrono* als het Indiaas geïnspireerde tweeluik *Beyond* van Kalpana Raghuraman en Pedro Goucha Gomes steekt goed in elkaar en is - even belangrijk - verrassend.

Dubbe's choreografie *Chrono* weet bijna het hele uur te boeien. Onder rijen gloeilampen aan draden ontvouwt zich een intrigerende wereld. Anonieme zwarte figuren met capuchons, laten zich sturen door het licht en geluid.

Dubbe stelt zich de vraag hoe de technologisering ons leven beïnvloedt. Hij heeft niet voor het makkelijke antwoord gekozen. Zijn dansers wekken bevreemding, maar blijven aards en van deze tijd: in de gevarieerde, complexe bewegingsstijl zijn zowel de snelheid en de verbrokkeling als de *flow* uit *urban dance* en vechtsporten traceerbaar.

Een projectie van vuur met witte rookpluimen en de gedragen klan-



In Joeri Dubbe's *Chrono* is de snelheid van *urban dance* en van vechtsporten te herkennen.

Foto Joris-Jan Bos

ken van een strijkorkest kondigen de keerzijde aan; het fysieke, het emotionele, het intermenselijke. In een meer conventioneel 'mooie' dans glijden golvende lichamen organisch langs elkaar of raken verstrikt in acrobatische ontmoetingen. Beide 'golfengten' moeten op elkaar afgestemd. En dat is niet makkelijk, vertellen alleen al de handen die zoekend door de lucht kriebelen.

Raghuraman maakt gebruik van de Indiase tempeldans met zijn stampende voeten, handgebaren en rollende ogen. Voor *Toxic Tears* liet zij zich choreograferen door iemand uit de westerse moderne dans (Pedro

Goucha Gomes) en in *Kiss of Life* choreografeert zij een westerse moderne danseres (Sabina Perry). Beide stukken gaan over India. Tegen een gordijn van lege plastic flessen is *Toxic Tears* een reis langs een heilige rivier, ijszuiver maar ook vervuild. In rookpluimen van reinigende salie gaat het over de rolmodellen voor de Indiase vrouw: ingetogen traditioneel of zelfbewust verleidelijk.

Beide choreografieën gaan ook over een danseres die de confrontatie aangaat met een andere wereld, een ander idioom, een ander ritmegevoel. In *Toxic Tears* is het vooral de knisperende elektronica en de snelle

aaneenrijging van posen die het Indiase een twist geven. *Kiss of Life* is gelaagder en spannender. Perry's bouw en uiterlijk schuren al met Raghuraman, maar ook haar bewegen is anders, meer gymnastisch dan sierlijk. Mooi is hoe moeiteloos ze transformeert, van klassieke Indiaas naar cowgirl naar femme fatale naar danseres in harmonie met zichzelf.

Mirjam van der Linden

Beyond van Kalpana Raghuraman en Pedro Goucha Gomes in Korzo studio. **Chrono** van Joeri Dubbe in Theater aan het Spui. Beide Korzoproducties. 9/2, Den Haag. cadance.nl